

Downloaded via the EU tax law app / web

TIESAS SPRIEDUMS (virspal?ta)

2012. gada 19. j?lij? (*)

Otr? un Sest? PVN direkt?va – Priekšnodoklis – P?rmaks?t?s summas atmaks?šana – Procentu samaksa – Noteikumi

Lieta C-591/10

par l?gumu sniegt prejudici?lu nol?mumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division* (Apvienot? Karaliste) iesniedza ar l?mumu, kas pie?emts 2010. gada 25. novembr? un kas Ties? re?istr?ts 2010. gada 14. decembr?, tiesved?b?

Littlewoods Retail Ltd u.c.

pret

Her Majesty's Commissioners for Revenue and Customs.

TIESA (virspal?ta)

š?d? sast?v?: priekšs?d?t?js V. Skouris [V. Skouris], pal?tu priekšs?d?t?ji A. Tizzano [A. Tizzano], H. N. Kunja Rodrigess [J. N. Cunha Rodrigues], K. L?nartss [K. Lenaerts], Ž. K. Bonišo [J.-C. Bonichof] un A. Prehala [A. Prechal], tiesneši R. Silva de Lapuerta [R. Silva de Lapuerta], K. Š?mans [K. Schiemann], E. Juh?ss [E. Juhász], Dž. Arestis [G. Arestis], E. Borgs Bartets [A. Borg Barthel] (referents), D. Šv?bi [D. Šváby] un M. Bergere [M. Berger],

?ener?ladvok?te V. Trstenjaka [V. Trstenjak],

sekret?re A. Impellic?ri [A. Impellizzeri], administratore,

?emot v?r? rakstveida procesu un 2011. gada 22. novembra tiesas s?di,

?emot v?r? apsv?rumus, ko sniedza:

- *Littlewoods Retail Ltd u.c. v?rd?* – D. Anderson un L. Rabinowitz, QC, k? ar? S. Elliott, barrister,
- Apvienot?s Karalistes vald?bas v?rd? – C. Murrell, p?rst?ve, kurai pal?dz D. Wyatt, QC,
- V?cijas vald?bas v?rd? – T. Henze, K. Petersen un J. Möller, p?rst?vji,
- Francijas vald?bas v?rd? – G. de Bergues un N. Rouam, p?rst?vji,
- Kipras vald?bas v?rd? – K. Lykourgos un E. Symeonidou, p?rst?vji,
- N?derlandes vald?bas v?rd? – C. Wissels, p?rst?ve,
- Somijas vald?bas v?rd? – H. Leppo, p?rst?ve,
- Eiropas Komisijas v?rd? – R. Lyal un C. Soulay, p?rst?vji,

noklausījies ģenerālvokātes secinājumus 2012. gada 12. janvāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Līgums sniegt prejudiciālu nolikumu ir par to, kā interpretēt Savienības tiesības par tādā finansiālā kaitējuma atlīdzināšanu, kas nodokļu maksātājam ir radies pārmaksāta pievienotās vērtības nodokļa (turpmāk tekstā – “PVN”) dēļ.

2 Šis līgums ir iesniegts tiesvedībā starp *Littlewoods* grupas sabiedrībām (turpmāk tekstā – “*Littlewoods*”) un *Her Majesty’s Commissioners for Revenue and Customs* (turpmāk tekstā – “*Commissioners*”) par finansiālā kaitējuma, kas *Littlewoods* radies pārmaksātā PVN dēļ, atlīdzināšanas kārtību.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Padomes 1967. gada 11. aprīlī Otrās direktīvas 67/228/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem – Kopējās pievienotās vērtības nodokļu sistēmas struktūra un piemērošanas kārtība (OV 1967, 71, 1303. lpp.), 8. pantā un A pielikuma 13. punktā ir noteikta ar PVN apliekamā bāze, tostarp attiecībā uz preču piegādi un pakalpojumu sniegšanu.

4 Padomes 1977. gada 17. maijā Sestās direktīvas 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem – Kopējā pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV L 145, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Sestā direktīva”), 11. panta C daļas 1. punktā ir noteikts:

“Anulāšanas, atteikuma vai pilnības vai daļējas nemaksāšanas gadījumā vai arī ja cenu samazina pēc tam, kad notikusi piegāde, attiecīgi samazina summu, kurai uzliek nodokli, saskaņā ar noteikumiem, ko nosaka dalībvalstis.

Tomēr pilnības vai daļējas nemaksāšanas gadījumā dalībvalstis var atkāpties no šā noteikuma.”

Apvienotās Karalistes tiesības

5 1994. gada Likums par pievienotās vērtības nodokli (*Value Added Tax Act 1994*; turpmāk tekstā – “1994. gada Likums par PVN”) ir ietvertas tiesību normas par PVN administrēšanu, iekasēšanu un piedziņu, kā arī pārsēdēšanu pašas tiesas. Šis likums ļauj *Commissioners* piedzīt maksājamo, bet nodokļu maksātāju nesamaksāto PVN un nodokļu maksātājiem atgūt samaksātās PVN summas, kuras nebija jāmaksā. Tajā ir ietvertas arī tiesību normas par procentiem, kas nodokļu maksātājiem jāmaksā par summām, ko tie ir parādījuši *Commissioners*, un par summām, kas *Commissioners* jāizmaksā nodokļu maksātājiem.

6 1994. gada Likuma par PVN 80. punktā ir noteikts:

“Pārņērti novērtēti vai pārmaksāti PVN kredīti jāsamaksā

1. Ja nodokļu maksātājs

a) ir iesniedzis *Commissioners* PVN deklarāciju par konkrēto pārskata periodu (lai kad tas būtu beidzies) un,

b) darot to, kā pievienotās vērtības nodokli ir ieskaitījis summu, kura nebija maksājama kā pievienotās vērtības nodoklis,

Commissioners ir pienākums kreditēt nodokļu maksātājam šo summu.

[..]

1.B. Ja persona attiecībā uz konkrēto pārskata periodu (lai kad tas būtu beidzies) *Commissioners* kā PVN ir samaksājis summu, kas nav tiem maksājams PVN, un ja tas neizriet no tā, ka:

a) [nodokļu] deklarācijā kā maksājams nodoklis tika norādīta summa, kas nebija aprēķinātais nodoklis, [..]

[..]

Commissioners ir pienākums atmaksāt nodokļu maksātājam šādi samaksāto summu.

2. *Commissioners* ir pienākums kreditēt vai atlīdzināt summu saskaņā ar šo punktu, ja šajā sakarā ir iesniegts pieprasījums.

2.A Ja:

a) pieprasījuma saskaņā ar šā punkta 1. vai 1.A apakšpunktu rezultātā nodokļu maksātājam ir jākreditē summa un

b) pēc summas ieskaita saskaņā ar šo likumu visa vai daļa šīs summas paliek personai kredītā,

Commissioners ir pienākums samaksāt (vai atmaksāt) šim nodokļu maksātājam šo atlikušo summu.

[..]

7. Ja vien šajā punktā nav noteikts citādi, *Commissioners* nav pienākuma kreditēt vai atmaksāt aprēķināto vai samaksāto PVN summas, kas nav tiem maksājams PVN.”

7 Ja pieprasījums saskaņā ar 1994. gada Likuma par PVN 80. punktu ir apmierināts, nodokļu maksātājam var būt tiesības arī uz procentiem par pārmaksāto summu, ko aprēķina saskaņā ar 1994. gada Likuma par PVN 78. punktu. Šajā punktā ir noteikts:

“Procenti noteiktos iestāžu pieļautu kāpdu gadījumos

1. Ja *Commissioners* kādas dēvē nodokļu maksātājs

a) ir samaksājis *Commissioners* kā PVN summu, kas nebija tā maksājams nodoklis, un tā rezultātā *Commissioners* saskaņā ar 80. punkta 2.A apakšpunktu ir pienākums tam samaksāt (vai atmaksāt) summu vai

- b) nav prasījais saskaņā ar 25. punktu tās summas kreditēšanu, kuras kreditēšanu tam bija tiesības prasīt un kuru *Commissioners* līdz ar to ir pienākums tam samaksāt, vai
- c) (gadījumā, uz ko neattiecas iepriekš minētā a) vai b) daļa) ir samaksājis *Commissioners* kā PVN summu, kas nebija maksājama PVN un kuru *Commissioners* līdz ar to ir pienākums tam atmaksāt, vai
- d) laikā nav saņēmis no *Commissioners* tam pienākošos summu saistībā ar PVN maksājumu, tad *Commissioners* ir jāmaksā, ja un ciktāl tiem nav pienākuma to darīt, neemot vērā šo punktu, šim nodokļu maksātājam procenti saistībā ar šo summu par attiecīgo laika periodu, ievērojot zemāk minētos šī punkta noteikumus.

[..]

3. Atbilstoši šim punktam maksājami procenti ir maksājami saskaņā ar 1996. gada Likuma par finansēm [*Finance Act 1996*] 197. punktā noteikto likmi. [..]

8 Procenti, uz ko attiecas 1994. gada Likuma par PVN 78. punkts, tiek aprēķināti atbilstoši 1996. gada Likuma par finansēm 197. punktam un 1998. gada Noteikumiem par gaisa pasažieru nodevumiem un citiem netiešiem nodokļiem (procentu likme) [*Air Passenger Duty and Other Indirect Taxes (Interest Rate) Regulations 1998*]. Šo noteikumu sekas būtībā ir tādas, ka kopš 1998. gada saistībā ar 78. punktu likmes tiek noteiktas, izmantojot formulu, kas ir attiecināma uz sešu klāringa banku vidējo aizdevuma likmju bāzi, ko sauc par “atsauces likmi”. Attiecībā uz laiku no 1973. līdz 1998. gadam likmes ir noteiktas šo noteikumu 7. tabulā. Saskaņā ar 1994. gada Likuma par PVN 78. punktu piemērojamā procentu likme ir atsauces likme, no kuras tiek atskaitīts 1 %. Minētajā 78. punktā ir definēts arī “piemērojamais laikposms”, par kuru ir maksājami procenti. Apstākos, kas ir aplūkoti pamatlīdz, tas sakas ar dienu, kad *Commissioners* ir saņēmuši pirmās PVN summu, un beidzas dienā, kad *Commissioners* ir devuši rēķojumu izmaksāt summu, par kuru ir maksājami procenti.

Pamatlīdz un prejudiciālie jautājumi

9 Iesniedzējtiesa ir norādījusi, ka kopš PVN ieviešanas Apvienotajā Karalistē 1973. gadā prasītāji pamatlīdz, izņemot holdingsabiedrību *Littlewoods Limited*, ir nodarbojušies ar tirdzniecību pārc kataloga. Veicot šo darbību, šīs sabiedrības ar personu, sauktu par “aģentiem”, tādā kā palīdzību izplata katalogus un pārdo tājos norādītās preces. Aģenti nopelņā komisijas maksu par pirkumiem, ko tie veikuši vai kas veikti ar to starpniecību (“trešo personu pirkumi”). Šīs komisijas maksa, kuru varēja saņemt skaidrā naudā, attiecās uz agrākiem pašu aģentu veiktiem pirkumiem vai pārcaugstā kursa – uz nākotnē veicamajiem pirkumiem.

10 No 1973. gada līdz 2004. gada oktobrim komisijas maksa par trešo personu pirkumiem kādā tika uzskatīta par atlīdzību par pakalpojumiem, kurus aģenti ir snieguši *Littlewoods*. Atbilstoši gan Savienības, gan valsts tiesību m pareizi to būtu bijis uzskatīt par atlaidi agrākajiem pirkumiem, ja tās saņemta skaidrā naudā vai piemērota attiecībā uz šiem pirkumiem, vai nākamajiem pirkumiem, ja tās piemērota pārcaugstā kursa nākamajiem pirkumiem. Līdz ar to *Littlewoods* pirmās PVN par dažu prešu piegādi vai pakalpojumu sniegšanu, jo ar nodokli apliekamā tās piegādāto prešu summa kādā tika uzskatīta par lielāku, nekā tās bija patiesā.

11 Iesniedz?jtiesa t?d?j?di uzskata, ka p?rmaks?t?s summas nebija likum?gi maks?jamas atbilstoši Direkt?vai 67/228 attiec?b? uz finanšu gadiem pirms 1978. gada un atbilstoši Direkt?vai 77/388 – s?kot no 1978. gada.

12 *Littlewoods* iesniedza pieteikumus *Commissioners* par p?rmaks?t? PVN atmaksu. Kopš 2004. gada oktobra *Commissioners* ir atmaks?juši *Littlewoods* p?rmaks?to PVN GBP 204 774 763 apm?r?. Š? atmaks?šana tika veikta atbilstoši 1994. gada Likuma par PVN 80. punktam.

13 Saist?b? ar min?to atmaks?šanu *Commissioners* atbilstoši 1994. gada Likuma par PVN 78. punktam samaks?ja ar? vienk?ršo procentu maks?jumu GBP 268 159 135 apm?r?.

14 Iesniedz?jties? izskat?maj?s pras?b?s *Littlewoods* ir l?dzis atmaks?t ar? citas summas, kuru kop?jais apm?rs ir aptuveni 1 miljards GBP. T? apgalvo, ka š? summa atbilst priekšroc?bai, kuru ir sa??musi Lielbrit?nijas un Zieme??rijas Apvienot? Karaliste, izmantojot p?rmaks?t? nodok?a pamatsummas. *Littlewoods* nor?da, ka š? summa ir apr??in?ta, ?emot v?r? salikto procentu likmi, kas attiec?gaj? laikposm? bija piem?rojama Apvienot?s Karalistes vald?bas veiktajiem aiz??mumiem. Šaj? summ? esot ietverti ar? samaks?tie vienk?ršie procenti.

15 Tiesved?b? pamatliet?s *Littlewoods* atsaucas uz diviem ties?bu aizsardz?bas l?dzek?iem valsts ties?b?s, proti, pras?bu atl?dzin?t nelikum?gi iekas?to nodokli, kas parasti tiek d?v?ta par “*Woolwich* pras?bu” (“*Woolwich claim*”), un pras?bu atl?dzin?t summas, kas samaks?tas k??das ties?bu piem?rošan? d?? (“mistake based claim”).

16 Šaj? zi?? iesniedz?jtiesa ir nor?d?jusi, ka *Woolwich* pras?bai piem?rojamais noilgums ir 6 gadi, s?kot no dienas, kad nodoklis p?rmaks?ts, savuk?rt pras?bas atmaks?t nodokli, kas pamatota ar k??du ties?bu piem?rošan?, noilgums ir 6 gadi, s?kot no dienas, kad attiec?g? persona atkl?ja k??du vai ar pien?c?gu r?p?bu b?tu var?jusi to atkl?t.

17 Min?t? tiesa uzskata, ka šie valsts ties?b?s noteiktie noilguma termi?i atbilst Savien?bas ties?bu pras?b?m.

18 Pamatliet?s netiek apstr?d?ts tas, ka:

– laik? no 1973. gada l?dz 2004. gada oktobrim *Commissioners* ir iekas?juši str?d?g?s PVN summas, p?rk?pjot Savien?bas un valsts ties?bas;

– *Littlewoods* ir ties?bas sa?emt p?rmaks?t? PVN atmaksu atbilstoši Savien?bas un valsts ties?b?m, cikt?l attiec?g?s summas ir tikušas samaks?tas *Commissioners*;

– *Littlewoods* ir samaks?ti ar? vienk?ršie procenti, kas apr??in?ti un izmaks?ti atbilstoši valsts ties?bu noteikumiem, un

– nav izpild?ti nosac?jumi par valsts civiltiesisko atbild?bu par zaud?jumiem Savien?bas ties?bu p?rk?puma d??.

19 K? min?jusi iesniedz?jtiesa, šaj? gad?jum? nav piem?rojams neviens no *Littlewoods* nor?d?tajiem ties?bu aizsardz?bas l?dzek?iem. Š? tiesa uzskata, ka p?rmaks?tais PVN var tikt atmaks?ts, vien?gi ce?ot pras?bu saska?? ar 1994. gada Likuma par PVN 80. punktu, un ka vien?gais pamats, uz kura *Littlewoods* var?tu sa?emt procentus, ir š? likuma 78. punkts. T?d?j?di *Littlewoods* celt?s pras?bas, ja tiktu piem?rotas vien?gi valsts ties?bas, atbilstoši iepriekš min?tajiem 78. un 80. punktam b?tu noraid?mas.

20 Šai tiesai tomēr ir šaubas par to, vai šāds risinājums atbilstu Savienības tiesībām.

21 Šādos apstākļos *High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) Ja nodokļu maksātājs ir pārmaksājis PVN, ko dalībvalsts ir iekasējusi pretēji [...] Savienības tiesību prasībām PVN jomā, vai dalībvalsts paredztais atlīdzinājums atbilst [...] Savienības tiesībām, ja šis atlīdzinājums ietver tikai pārmaksātās pamatsummas atmaksu un vienkāršo procentu par šo summu piemērošanu saskaņā ar tādām valsts tiesību normām kā 1994. gada [Likuma par PVN] 78. punkts?

2) Ja tas tā nav, vai [...] Savienības tiesībās tiek prasīts, lai dalībvalsts paredz tajā atlīdzinājumu būtu iekāauta pārmaksātās pamatsummas atmaksā un salikto procentu piemērošana kā ekvivalents dalībvalsts rīcībā esošo pārmaksāto summu izmantošanas vērēbai un/vai nodokļu maksātāja zaudētās naudas izmantošanas vērēbai?

3) Ja atbilde uz pirmo un otro jautājumu ir noraidoša, kas vēl papildus pārmaksātās pamatsummas atmaksai ir jāietver atlīdzinājums, kurš dalībvalstij ir jāsniedz atbilstoši Savienības tiesībām, attiecībā uz pārmaksātās summas un/vai procentu izmantošanas vērēbu?

4) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noraidoša, vai ar [...] Savienības tiesību efektivitātes principu dalībvalstij tiek prasīts praksē nepiemērot valsts tiesību ierobežojumus (kādi ir 1994. gada [Likuma par PVN] 78. un 80. punkts) nevienai prasībai vai atlīdzinājumam dalībvalstī, kas citādi būtu pieejami nodokļu maksātājam, lai pamatotu Tiesas atbildi uz pirmajiem trijiem jautājumiem noteiktās [...] Savienības tiesības, vai arī pietiek ar to, ka valsts tiesa nepiemēro šos ierobežojumus tikai attiecībā uz vienu no šīm prasībām vai atlīdzinājumiem?

Kādi citi principi valsts tiesai vēl ir jāņem vērā, piemērojot šīs [...] Savienības tiesības, lai tiktu ievērotas [...] Savienības tiesībās paredztais efektivitātes princips?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

22 Ar šiem jautājumiem, kuri ir jāizskata kopā, iesniedzētāja būtu vēl las noskaidrot, vai tādā situācijā kā pamatlietās, kad attiecīgajam nodokļu maksātājam ir atmaksāta Savienības tiesību neievērošanas dēļ pārmaksātā PVN summa, Savienības tiesībām atbilst tas, ka valsts tiesībās ir paredzēta vienkāršo procentu piemērošana šai summai, vai arī atbilstoši Savienības tiesībām ir nepieciešams, lai valsts tiesībās būtu paredzēta salikto procentu piemērošana, kas atbilst pārmaksāto summu izmantošanas vērēbai un/vai zaudētās naudas izmantošanas vērēbai, vai arī kāds cits atlīdzināšanas veids, ko šajā gadījumā Tiesai ir lūgts precizēt. Gadījumā, ja piemērojamā valsts tiesību norma nav saderīga ar Savienības tiesībām, iesniedzētāja vēl las noskaidrot, kādi secinājumi tai būtu jāizdara šādas nesaderības dēļ.

23 Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, kā tas izriet no lēmuma par prejudiciālu jautājumu uzdošanu, ka pamatlietās *Littlewoods* nav cēlis prasību par zaudējumu atlīdzību, kas būtu pamatota ar to, ka Apvienotā Karaliste ir pārkāpusi Savienības tiesības, bet gan prasību par tās PVN atmaksu, kas ticis iekasēts, pārkāpjot šīs tiesības.

24 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka tiesības uz nodokļu, kas dalībvalstī iekasēti pretēji Savienības tiesību normām, atmaksu ir Savienības tiesību normās, kā tās ir interpretējusi Tiesa, personām paredzēto tiesību sekas un papildinājums (skat. it īpaši 1983. gada 9. novembra spriedumu lietā 199/82 *San Giorgio, Recueil*, 3595. lpp., 12. punkts, kā arī 2001. gada 8. marta spriedumu apvienotajās lietās C-397/98 un C-410/98 *Metallgesellschaft u.c., Recueil*, I-1727. lpp.,

84. punkts). Dalībvalstij tīpīc principī ir jātīmaksī nodokīi, kas iekasīti, pīrkīpījot Savienības tiesības (1997. gada 14. janvīra spriedums apvienotājīs lietīs no C-192/95 līdz C-218/95 *Comateb u.c.*, *Recueil*, I-165. lpp., 20. punkts; iepriekīš minītais spriedums apvienotājīs lietīs *Metallgesellschaft u.c.*, 84. punkts; 2003. gada 2. oktobra spriedums lietī C-147/01 *Weber's Wine World u.c.*, *Recueil*, I-11365. lpp., 93. punkts, kī arī 2006. gada 12. decembra spriedums lietī C-446/04 *Test Claimants in the FII Group Litigation*, Krījums, I-11753. lpp., 202. punkts).

25 Turklīt jātīgīdīna, ka Tiesa ir nospīedusi, ka, ja dalībvalsts iekasī nodokīus, pīrkīpījot Savienības tiesību normas, attiecīgājīm personīm ir tiesības ne tikai uz prettiesiski iekasītī nodokīa atmaksu, bet arī uz īājī valstī tieīī sakarī ar īo nodokli samaksītīo summu vai tīs ieturītīo summu atmaksu. Tas ietīver arī tos zaudījumus, ko rada nespīja rīkoties ar naudas summu priekīīlaicīgas nodokīa samaksas dīī (skat. iepriekīš minītos spriedumus apvienotājīs lietīs *Metallgesellschaft u.c.*, 87.–89. punkts, kī arī lietī *Test Claimants in the FII Group Litigation*, 205. punkts).

26 No īīs judikatīras izriet, ka dalībvalstīm noteiktī pamatpīenīkuma atmaksītī kopī ar procentiem tīs nodokīu summas, kas iekasītas, pīrkīpījot Savienības tiesības, pamatī ir tieīī īīs pīdījīs minītīs tiesības.

27 Tī kī īis jautījums Savienības tiesībīs nav reglamentīts, tad katras dalībvalsts iekīījī tiesiskajī kīrtībī ir jīparedz nosacījumi, kīdos īīdi procenti ir maksījumi, tostarp īo procentu likme un aprīīinīīšanas veids (vienkīrīīie vai saliktīe procenti). īiem nosacījumiem ir jīatbilst līdzīrtībības un efektivitītes principiem, tas ir, tie nevar bīt mazīk labvīlīgi par nosacījumiem attiecībī uz līdzīgiem atmaksīīšanas līgumiem saskaīī ar iekīījo tiesību noteikumiem un tie nevar bīt tī noteikti, ka Savienības tiesiskajī kīrtībī garantītīo tiesību izmantoīšana tiek padarīta par praktiski neiespījamu (īājī ziīī skat. iepriekīš minītīo spriedumu lietī *San Giorgio*, 12. punkts; iepriekīš minītīo 2003. gada 2. oktobra spriedumu lietī *Weber's Wine World u.c.* 103. punkts, kī arī 2005. gada 6. oktobra spriedumu lietī C-291/03 *MyTravel*, Krījums, I-8477. lpp., 17. punkts).

28 Tīdījīdi saskaīī ar pastīvīgo judikatīru ar efektivitītes principu dalībvalstīm ir aizliegts padarīt praktiski neiespījamu vai pīrmīrīgi grītu to tiesību īstenoīšanu, kas pieīīirtas ar Savienības tiesību sistīmu (skat. 2004. gada 7. janvīra spriedumu lietī C-201/02 *Wells*, *Recueil*, I-723. lpp., 67. punkts, kī arī 2006. gada 19. septembra spriedumu apvienotājīs lietīs C-392/04 un C-422/04 *i-21 Germany* un *Arcor*, Krījums, I-8559. lpp., 57. punkts).

29 īājī lietī ir jīkonstatī, ka īis princips paredz, ka valsts tiesību normas, kas tostarp attiecas uz varbītījī maksījamo procentu aprīīinīīšanu, nedrīkst liegt nodokīu maksītījam pīenīcīgu to zaudījumu atlīdzību, kas radītī nepamatoti samaksīta PVN dīī.

30 Iesniedzījītiesai ir jīpīrliecinīs, vai tas tī ir pamatlīetīs, īemot vīrī visus tajīs pastīvoīos apstīkīus. īājī ziīī ir jīnorīda, ka no līmuma par prejudicīlu jautījumu uzdoīšanu izriet, ka atbilstoīī 1994. gada Likuma par PVN 78. punktam *Commissioners* ir samaksījuīī *Littlewoods* procentus par pretījī Savienības tiesībīm iekasītīo PVN. Pamatojoties uz īiem noteikumiem, *Littlewoods* tīka samaksītī vienkīrīīie procenti par summu GBP 268 159 135 apmīrī, kas atbilst procentiem, kuri maksījumi par aptuīveni 30 gadus ilgu laikposmu un kuru apmīrs par vairīk nekī 23 % pīrsniedz pamatsummu, kuras apmīrs ir GBP 204 774 763.

31 Attiecībī uz pīrbaudi par to, vai pamatlīetīs ir ievīrots līdzīrtībības princips, ir jītīgīdīna, ka īī principa ievīroīšana prasa, lai attiecīgī valsts tiesību norma bītī vienīdi pīemīrojama prasībīm, kas pamatotas ar Savienības tiesību pīrkīpījumu, un prasībīm, kas pamatotas ar iekīījo tiesību neievīroīšanu, ja to priekīīmets un pamats ir līdzīgi. Tomīr līdzīrtībības princips nevar tīkt interpretīts kī tīds, kas dalībvalstījī liek attiecinītī tīs labvīlīgīko iekīījo kīrtību uz

vis?m pras?b?m, kas iesniegtas k?d? ties?bu jom?. Lai nodrošin?tu š? principa iev?rošanu, iesniedz?jtiesai, kas vien?g? var tieši zin?t noteikumus, kuri reglament? pret valsti v?rst?s restit?cijas pras?bas, ir j?p?rbauda, vai noteikumi, kas paredz?ti, lai valsts ties?b?s nodrošin?tu ties?bu, kas attiec?gaj?m person?m izriet no Savien?bas ties?b?m, iev?rošanu, atbilst šim principam, un j?p?rbauda gan pras?bas priekšmets, gan b?tisk?s sast?vda?as, kas, iesp?jams, ir l?dz?gi. Š?d? nol?k? valsts tiesai ir j?p?rbauda attiec?go pras?bu l?dz?ba, iev?rojot to priekšmetu, pamatu un b?tisk?s sast?vda?as (šaj? zi?? skat. 2009. gada 29. oktobra spriedumu liet? C-63/08, *Pontin*, Kr?jums, I-10467. lpp., 45. punkts un taj? min?t? judikat?ra).

32 Iesniedz?jtiesa ir nor?d?jusi, ka, piem?rojot 1994. gada Likuma par PVN 78. punktu, abas “common law” paredz?t?s pras?bas, proti, *Woolwich* pras?ba un pras?ba par atl?dzin?jumu, kas pamatota ar k??du ties?bu piem?rošan?, b?tu izsl?dzamas. B?t?b? iesniedz?jtiesa l?dz paskaidrot, vai tad, ja tiktu konstat?ta 1994. gada Likuma par PVN 78. un 80. punkta neatbilst?ba Savien?bas ties?b?m, tajos ietvert? ierobežojuma nepiem?rošana attiec?b? uz *Woolwich* pras?bu pamatliet?s var?tu nodrošin?t Savien?bas ties?b?m atbilst?gu procentu piem?rošanu vai ar? šaj? nol?k? šis ierobežojums b?tu j?atst?j nepiem?rots attiec?b? uz vis?m pras?b?m vai atl?dzin?jumiem saska?? ar “common law”.

33 K? izriet no past?v?g?s judikat?ras, saskaroties ar t?du ties?bu normu, kas nav sader?ga ar tieši piem?rojam?m Savien?bas ties?b?m, valsts tiesai ir j?noraida š?das valsts ties?bu normas piem?rošana, apzinoties, ka šis pien?kums neierobežo kompetento valsts tiesu pilnvaras no daž?daj?m valsts iekš?j? sist?m? paredz?taj?m metod?m piem?rot t?s, kuras ir piem?rotas Savien?bas ties?b?s paredz?to individu?lo ties?bu aizsardz?bai (šaj? zi?? skat. it ?paši 1993. gada 27. oktobra spriedumu liet? C-337/91 *van Gemert-Derks*, *Recueil*, I-5435. lpp., 33. punkts; 1998. gada 22. oktobra spriedumu apvienotaj?s liet?s no C-10/97 l?dz C-22/97 *IN. CO. GE. 90* u.c., *Recueil*, I-6307. lpp., 21. punkts, un 2009. gada 19. novembra spriedumu liet? C-314/08 *Filipiak*, Kr?jums, I-11049. lpp., 83. punkts).

34 ?emot v?r? visu iepriekš izkl?st?to, uz uzdotajiem jaut?jumiem ir j?atbild, ka Savien?bas ties?bas ir interpret?jamas t?d?j?di, ka nodok?u maks?t?jam, kurš ir p?rmaks?jis PVN, ko attiec?g? dal?bvalsts ir iekas?jusi pret?ji PVN jom? past?vošo Savien?bas ties?bu aktu pras?b?m, ir ties?bas gan uz nodok?a, kas iekas?ts, p?rk?pjot Savien?bas ties?bas, atmaksu, gan ar? ties?bas uz procentu samaksu par atmaks?jamo summu. Jaut?jums, vai procenti par atmaks?jamo pamatsummu ir piem?rojami p?c vienk?ršo procentu sist?mas vai p?c salikto procentu sist?mas, vai ar? p?c k?das citas procentu sist?mas, ir j?nosaka atbilstoši valsts ties?b?m, iev?rojot efektivit?tes un l?dzv?rt?bas principus.

Par ties?šan?s izdevumiem

35 Attiec?b? uz lietas dal?bniekiem š? tiesved?ba ir stadija proces?, kuru izskata iesniedz?jtiesa, un t? lemj par ties?šan?s izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsv?rumus Tiesai, un kas nav min?to lietas dal?bnieku izdevumi, nav atl?dzin?mi.

Ar š?du pamatojumu Tiesa (virspal?ta) nospriež:

Savienības tiesības ir interpretējamās tādējādi, ka nodokļu maksātājam, kurš ir pārmaksājis pievienotās vērtības nodokli, ko attiecīgā dalībvalsts ir iekasējusi pretēji pievienotās vērtības nodokļa jomā pastāvošo Savienības tiesību aktu prasībām, ir tiesības gan uz nodokļa, kas iekasēts, pārķepjot Savienības tiesības, atmaksu, gan arī tiesības uz procentu samaksu par atmaksājamo summu. Jautājums, vai procenti par atmaksājamo pamatsummu ir piemērojami pēc vienkāršo procentu sistēmas, pēc salikto procentu sistēmas vai arī pēc kādas citas procentu sistēmas, ir jānosaka atbilstoši valsts tiesībām, ievērojot efektivitātes un līdzvērtības principus.

[Paraksti]

* Tiesvedības valoda – angļu.